

TERESA GÓMEZ MARTORELL

PARALLAXE i l'ALBERTINA

Albertina. Potser aquest nom simbolitza no tan sols el rostre d'una gateta adormida, sinó la mostra d'una ofrena i, també la representació afectiva de la gravadora cap a una amiga, propietària de la gateta d'aquest nom.

Aquest gravat petit, del rostre adormit d'un animaló subtilment dibuixat a l'aiguafort i imprès amb paper japonès, es pot pensar com un més dels signes distintius de les estampes de Teresa Gómez Martorell, observadora curiosa i perplexa davant la realitat.

Albertina és un d'entre el gravats del corpus de la seva obra gràfica, immersa en la pluralitat i que és indicatiu de les connexions que s'estableixen en el seu món emocional envers les persones i els entorns.

Nom, gravat projectat com una estampa delicada de dibuix, de petit format, l'observo com la llavor per entrar i gaudir d'aquesta exposició, plena de cites afectuoses cap a la diversitat del món i els seus fenòmens. D'aquesta manera, esdevé una conjuntada aportació i mostra d'una cosmologia universal.

El gravat, la seva pràctica està sempre vinculada a la fertilitat de les estampes constituint pel que grava una constel·lació contínua de possibilitats. En aquest sentit, Albertina i les estampes que l'acompanyen creen un espai no tan sols fèrtil per la proliferació de les estampes, llumenetes especials que il·luminen una mena de nocturnitat pròpia del medi, sinó que teixeixen una teranyina de vincles entre diversitat de móns: el vegetal, l'animal, el mineral, el firmament i els seus estels en moviment.

Aproximacions senzilles en aparença, ens connecten en una mirada que extreu del món científic un paral·lelisme emocional i crític. Senzillesa que transparenta un ús fidel del gravat com a mitjà d'expressió, com a àmbit de coneixement on interrogar sensacions anímiques i animistes fruit de la trajectòria viatgera de la Teresa entre el nou i el vell món on ha trobat resposta a la seva curiositat i contemplació.

He seguit al llarg dels anys l'obra de Teresa Gómez Martorell i el seu discurs, és un gravadora consumada, que s'ha format als millors tallers europeus i americans. La seva obra gaudeix d'interrogar-se i desenvolupar la interacció entre els dobles, és a dir, no observa tan sols el món natural, sinó que posa en relleu en la seva lectura els jocs d'oposats i metàfores psicològiques que s'abracen en un univers personal i panteista. El signes que distingeixen el seu discurs basculen entre tendresa i estranyesa i són rostres del mateix fenomen. Ha treballat diverses vessants en la creació d'imatges amb un excel·lent domini tècnic en el qual s'articulen i es presenten instants, mostres botàniques, retrats d'animals que construeixen un imaginari propi. Un món en què un artista americana, observant la seva multitud d'estampes, bocins de paper estampat de formats diferents que s'apilen a l'atzar, els anomenà "Biblioteca", tal com ella mateixa m'ha explicat.

Gravats i llibres d'artista, estampes que a vegades broden paraules, cosides com frases o reflectint amb el puntejat formes i figures que es desdoblen. Reculls que com "Biblioteca de la lloba" s'articulen com una cadeneteta de registres d'una personal i particular Història natural. Cal esmentar que aquesta història es va nodrir i eixamplant després de viure als USA, a Nou Mèxic, fascina, com Geòrgia O'Keefe i Agnès Martin, per la seva geografia i els seus habitants i sobretot pels *Pueblo*. Com elles, es decantà per nodrir el seu imaginari de la natura, i viure-la de prop. Aquesta perspectiva comuna en Teresa es manifestà fixant-se, més que en els horitzons i les flors gegants, en els ocells, llops, gats, tronquets bellugats pel vent i assecats pel sol del desert, pels grans de sorra i els minerals, i per l'espai que conté totes les coses que ens fan pensar i somiar.

Antònia Vilà

Valldoreix, 1 de novembre del 2016